

Stephanie Laurens
Az elszánt kapitány

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Stephanie Laurens, 2016, – Vinton Kiadó Kft., 2020*
Eredeti címe: *The Daredvil Snared* (Harlequin MIRA)
• *Magyarra fordította: Vas Krisztina*

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-007-2

• *Kép: Harlequin Books S.A.*

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

• *A szerző fotója: Sigrid Estrada*

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

• *A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.*

• *Felelős kiadó: dr. Bayer József*

• *Főszerkesztő: Vaskó Beatrix*

• *Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A *THE NEW YORK TIMES* SIKERSZERZŐJE

*Stephanie
Laurens*

KALANDOROK

Az elszánt kapitány

VINTON

1824 július

Freetowntól keletre, Nyugat-Afrikában

Caleb Frobisher nyugodtan, egyenletes tempóban haladt előre az árnyékos dzsungelben. Az őt kísérő férfiak libasorban követték. Senki sem szólt egy szót sem. A némaság egyszerre volt félelmetes és idegőrlő. A vastag levélfüggöny alatt olyan magas volt a páratartalom, hogy minden lépésnél úgy érezték, mintha víz alatt járnának. A nyomott hangulat ólomsúllyal nehezedett rájuk.

– Te jó ég! – suttogta Phillipe Lascelle, aki Caleb nyomában haladt. – Ugye, nincs már messze?
– Még csak délelőtt van – felelte ugyanolyan halkan Caleb. – Most még ne add fel!

Phillipe felhorkantott.

Caleb haladt tovább a keskeny ösvényen, amit szemmel láthatólag eddig csak állatok használtak. Újra meg újra le kellett hajolniuk, hogy kikerüljék a pálmaleveleket, az alacsonyra lehajló és az útjukat keresztező ágakat.

Valahol előttük van a rabszolga-kereskedők tábora, amit meg kellett találniuk – Caleb legalábbis mélyen remélte, hogy sikerül nekik. Testvérei, Declan és Robert kezdték el ezt a küldetést, és ő viszi tovább. Annak ellenére, hogy szilárdan elhatározta, tartja magát a tervhez, hogy Isten, a világ és főként a családja előtt is bebizonyítsa, fontos feladatokat is képes véghez vinni, ösztöne – ami sokszor valóban meggondolatlan ötletnek álcázta magát – néha túl erősnek bizonyult ahhoz, hogy figyelmen kívül hagyja.

Bátyja, Robert kézzel rajzolt térképe nyugati irányból nézve jelölte meg a rabszolga-kereskedők főhadiszállását, Kale táborát. De bárhogya is... Caleb pontosan tanulmányozta, hol található, és úgy döntött, északról közelíti meg. Mindazok alapján, amit Robert jegyzeteiből megtudott, feltételezte, hogy a rabszolga-kereskedők a nyugati oldalra öröket állítottak. A nyugati irány tehát nem a legjobb választás, ha az ember azt tervezi, hogy elfoglalja a tábort.

Az igazat megvallva, ez volt a terve. Különbözik minek menne huszonöt állig felfegyverzett, erős férfi egy ilyen Isten háta mögötti helyre?

Három nappal ezelőtt Caleb az éj leple alatt, az áramlat segítségével a tengerszorosba kormányozta Herceg nevű vitorlását – és őt követte társa, Phillipe, akivel már oly sok kalandot átéltek, Holló nevű hajóján. Az északi partok mentén haladtak, távol Freetown kikötőjének hajóforgalmától. Az öblön át Tagrin Baybe jutottak. Ezzel elkerülték a veszélyt, hogy a tengerészlet folyton ki-be járó hajói észrevegység őket. Robert információi alapján most a Nyugat-Afrika század volt ott szolgálatban, és Caleb el akarta kerülni, hogy Decker altengernagynak magyarázkodnia kelljen.

Olyan helyen horgonyoztak le az öbölben, amelyről Caleb úgy gondolta, Kale táborától északra helyezkedik el. Robert térképe szerint a hajók kikötőhelye és a rabszolgatartók tábora közt több mérföldnyi dzsungellel kell megküzdeniük. Caleb nem tudta, mennyire járható a dzsungel, de reményeit igazolták a közeli faluban élő bennszülöttek. Phillipe nyelvzseni volt – ez még egy ok volt rá, hogy erre az útra magával hozza –, és hamar nagyon jó kapcsolatot épített ki a törzs legidősebb lakóival. A falubeliek bár ismerték a rabszolga-kereskedő táborát, csaknem vallásos buzgalommal kerülték. Bányáról vagy hasonló vállalkozásról a közelben nem tudtak, habár állítólag volt ilyen arrafelé. Viszont szívesen mutattak nekik egy keskeny ösvényt, amelyről azt állították, hogy többé-kevésbé a rabszolga-kereskedők táborához vezet.

A rabszolga-kereskedők vezérét sajnos nem tudták megnevezni. Caleb reménykedett benne, hogy ő és emberei nem egy teljesen más rabszolga-kereskedő táborra bukkannak majd. Még

előző nap, reggel keltek útra. A hajókon csak a legszükségesebb legénység maradt, a legerősebb, legtapasztaltabb férfiak vele voltak. A rabszolga-kereskedők táborát nem lesz egyszerű feladat bevenni – pláne akkor, ha még foglyok is vannak.

Caleb átgondolta, mit tenne, ha ez valóban így lenne, és továbbvezette csapatát. Alig hitt a szemének, ahogy a fák, pálmák és fatörzsek sűrű függönyén át egy kis tisztást pillantott meg. Napsugarak űzték el ott a dzsungel sötétjét. A keskeny ösvény, amelyen eddig haladtak, véget ért, és egy jobb, nyilvánvalóan gyakrabban használt útban folytatódott.

Caleb megállt, és felemelte az egyik kezét. Társai szintén megálltak, és mozdulatlaná merevedtek. Halkan, tompán, de mégis felismerhetően férfihangokat hallottak.

Phillipe Calebhez hajolt, és súgta:

– Körülbelül húsz-huszonöt méterre vagyunk a tábor határától.

Caleb bólintott.

– Ez a szélesebb út valószínűleg a tábort és a bányát köti össze. – Gyorsan végiggondolta a lehetőségeket. Habár Phillipe tapasztaltabb vezető volt, most kivárt, és Caleb mögé lépett – ez most itt a barátja fellépése volt. Még egy ok, amiért Caleb olyan szívesen dolgozott együtt vele. Végül halkan így szólt: – Add tovább! Közelebb lopakodunk, és a dzsungel sűrűjéből megfigyeljük a tábort. Nem szabad észrevenniük.

Phillipe megfordult, és továbbadta a parancsot a többieknek. A csoportból tizenhárman tartoztak Caleb legénységéhez, tízen a Holló emberei voltak. A férfiak már dolgoztak együtt korábban, így Caleb tudta, hogy egy egységként működnek.

Egy utolsó, figyelmes pillantás után Caleb kilépett a szélesebb útra. Megfontoltan lépkedett. Egy elágazásnál megállt, mert hátulról, a tisztás felől valószínűleg észrevehették volna őket. A dzsungel sűrű bozótjának védelme alatt haladt tovább a tisztás irányába. Óvatosan, figyelmesen lépdelt északról nyugat felé. Ahogy elérte a tábor nyugati szélét, bebújt egy pálma alá, aminek hatalmas levelei elrejtették. Gyors pillantással felmérte, hogy Phillipe követi őt. Embereik az aljnövényzetben guggoltak. Figyelték, mi történik a táborban.

Caleb ismét a tisztás felé fordult, és Robert feljegyzéseinek köszönhetően beazonosította a tábor elrendezését – a patkó alakú teret, a nagy, barakkszerű épületet és a négy kisebb kunyhót. Caleb és emberei úgymond a patkó nyitott oldalán helyezkedtek el, a főépülettel szemben. Robert rajzai alapján a Freetownba vezető út tőlük jobbra helyezkedhetett el. Caleb körülnézett, és valóban észrevette. Az ösvény, amit az embereivel az imént használt, a főbaraktól balra volt, és a tisztásra vezetett, míg egy másik, amit Robert véleménye szerint nem használt senki, az épület mögött, jobbra a dzsungelbe vitt.

Caleb megpróbált azokra az emberekre koncentrálni, akik ki-be jártak a főépületből, és azokra is, akik a tér közepén lévő tűzrakóhely körül ültek. Phillipe leguggolt mellé, és hallgatták a halkan odaszűrődő, fesztelen beszélgetést.

Egy idő után Phillipe Calebhez hajolt.

– Az az óriás ott... úgy viselkedik, mint egy vezető – suttozta –, de ő Robert leírása alapján nem lehet Kale.

Caleb a férfira nézett, akiről Phillipe beszélt. Tagbaszakadt, magas ember volt, határozottan és arrogánsan viselkedett.

– Azt hiszem – felelte halkan –, ő az, aki Kale embereit irányítja a telepen. – Majd hozzátette: – Furcsa, hogy itt van.

– Kapóra jön, hogy itt van – helyesbített Phillipe. – Ha mindenkit legyőzünk, jó esély van rá, hogy Kale vállalkozása nem működik tovább egyszerűen valaki más vezetése alatt.

Caleb bólintott.

– Ez igaz. – Le sem vette a szemét az épületről és környékéről. – Úgy tűnik, most nincsenek foglyok. A kisebb kunyhók nyitva állnak, és nem látok semmit, ami arra utalna, hogy lenne bennük valaki. Senki nem megy be oda, vagy jön ki onnan.

– Így van.

Caleb vágott egy grimaszt.

– Kale nincs kint. Talán itt van a táborban, de akkor a főépületben lehet. És kérdés, hogy hány ember van vele.

Phillipe vállat vont.

Ebben a pillanatban a tűz körüli férfiak közül az egyik felállt, a fazék fölé hajolt, majd kiáltott:

– Kész a leves!

Caleb elvigyorodott, amikor egy középtermetű, szálkás izomzatú férfi lépett ki a főépületből. Egy forradás csúfította el az arcát. Robert jegyzetei alapján ez csak Kale lehetett. Hárman követték.

– Milyen segítőkész – motyogta Phillipe.

A Freetownba vezető útról még egy férfi érkezett a táborba. Caleb oldalba bökte Phillipét, és abba az irányba bólintott, ahonnan ez jött.

– Egy őrszemük volt az úton.

Phillipe a férfit figyelte, aki a társaihoz ment.

– Nem úgy tűnik, mintha aggódnának, hogy nemkívánatos látogatókat kapnak. Jók az esélyeink, ha csak egy őrszemük van.

– Én is így látom.

– Ez összesen tizenhárom fő.

Caleb a tűz körüli jelenetet kémlelte, majd némán bólintott. Figyelték, ahogy Kale, akinek egyik poroszlója átnyújtott egy levestel teli pléhtányért, leült egy fatönkre, és enni kezdett. Emberei követték a példáját, helyet foglaltak egy-egy rönkön a tűz körül.

Alig ettek néhány falatot, máris halk léptek közeledtek. Mindenki – Kale, az emberei, de Caleb, Phillipe és az ő emberei is – az északi irányba vezető ösvény felé néztek. Caleb úgy gondolta, hogy ez vezet a bányához. Ez az az ösvény, amit nem egészen tizenöt perce ők is használtak pár méter erejéig.

Négy férfi jelent meg, ruházatukból ítélve rabszolga-kereskedők. Nyugodt viselkedésük arra utalt, hogy Kale emberei. Üdvözölték Kale-t és a többieket.

– Tehát elhelyeztéték legfrissebb vendégeinket? – Kale hangja nagyon jellegzetes, rekedt volt, ez újabb bizonyítékul szolgált, hogy ő az.

A csoportot vezető férfi vigyorgott.

– Ó, igen. És Dubois nagyon köszöni. Ettől eltekintve még egyszer megerősíti, hogy még több férfira van szüksége. A hangsúly a férfin van. Úgy gondolja, még legalább tizenöt ember kellene neki.

Kale durván káromkodott.

– Szívesen küldenék én neki több férfit, ha a telepen lévő semmirekellők hagynák, hogy azt tegyük, amihez a legjobban értünk. – Felhorkant, megcsóválta a fejét, és visszafordult az ételéhez.

– Sajnos ők fizetik a patkányfogókat. És ők fizetik a nagyságos Dubois-t is, tehát azzal kell megelégednie, amit adni tudunk neki. – Kale intett az újonnan érkezetteknek, hogy csatlakozzanak hozzájuk. – Üljetek le, és egyetek! Megérdemlitek.

A négy férfi megköszönte, és helyet foglalt a tűz körül.

Evés közben alig szóltak egy szót. Caleb is éhes lenne már, ha nem ragaszkodott volna ahhoz, hogy indulás előtt ő és csapata ideiglenes szállásukon bőségesen megreggelizzenek. Nem szeretett éhes gyomorral harcolni, és szinte teljesen biztos volt benne, hogy ma eléri Kale táborát.

– Ez összesen tizenhét fő – mormolta Phillipe. – Nem lesz olyan egyszerű. – Hangja mégis elégedetten csengett.

Caleb felmordult. Újra hálát adott annak az ösztönös sugallatnak, aminek azt köszönheti, hogy Phillipét és legénységét felkérte erre az útra. Éppen egy napra voltak Southhamptontól, amikor észrevették, hogy a Herceg egyik fő víztartálya szivárog. Úgy döntöttek, hűek lesznek mottójukhoz, miszerint *nem vállalunk fölösleges kockázatot*, így Caleb tett egy kis kitérőt a Kanári-szigeteken át. Mielőtt még befutott volna a hajója Las Palmas kikötőjébe, már látta a Holló összetéveszthetetlen, fekete árbócát. Amíg megjavították és feltöltötték a víztartályt, majd további tartalékokat szállítottak a fedélzetre, Caleb eltöltött egy estét régi barátjával. És amikor megtudta, hogy a Holló kapitánya és tapasztalt legénysége épp aktuális megbízatás híján van, meghívta, hogy

vegyen részt a küldetésében. Tisztázta, hogy ezért fizetség vagy egyéb jutalom nem jár, de Phillipe éppúgy, mint Caleb, örülni szerette a kalandokat. Az unalomból már elege volt, így megragadta a kínálkozó lehetőséget.

Phillipe szabad kalóz volt, egyedül harcolt. Eredetileg a franciák oldalán hajózott Bonaparte flottájában, de nem volt teljesen egyértelmű, kiért is szállt harcba a tengeren. Mindenesetre a franciákkal vívott háborúnak már vége volt, és a vizeken többet ért egy sokéves barátság, mint az utólagos politikai lojalitás.

Caleb úgy gondolta, hogy huszonöt férfi tizenhét rabszolga-kereskedő ellen, itt és most pont megfelelő arra, hogy Kale-t és vállalkozását megsemmisítsék. A kereskedők biztosan foggal-körömmel harcolnak majd az életükért. Caleb egy embert sem akart elveszíteni sem a sajátjai, sem Phillipe társai közül. Huszonöten tizenhét ellen... Ennek sikerülnie kell!

Már akkor, amikor Las Palmas előtt lehorgonyoztak, elvetette az eredeti ötletet, miszerint hagyja, hogy Kale tovább tegye a dolgát. Ehelyett elhatározta, hogy északról megközelíti a tábor, és megkeresi a bányát. Tulajdonképpen ennyi volt a feladata: megtalálni a bányát, és lehetőleg minél több információt gyűjteni, majd ezekkel visszatérni Londonba. De nem tűnt jó ötletnek északra menni, mialatt Kale és emberei gyakorlatilag ott lihegnek a nyakában. Továbbá: visszamenni Londonba úgy, hogy életben hagyja Kale-t és társait, azt jelentené, hogy azoknak kell átvállalni ezt a feladatot, akik legközelebb Freetownba hajóznak, hogy befejezzék a küldetést. Nincs olyan valamirevaló férfi, aki megpróbálná megtámadni és elfoglalni a bányát, amíg Kale a táborban van, és így a bányában lévő zsoldosok segítségére tud sietni.

De Kale-t úgy kell legyőzni, hogy nehogy azok a gazemberek, akik a vállalkozását finanszírozzák, sem Dubois vagy bárki más a bányából, akinek szava van, riadót tudjon fűjni. Ez volt az első akadály, amit Calebnek le kellett győznie – az első igazi kihívás ezen az úton.

– Ha korábban érkeztünk volna – morogta Phillipe –, könnyen megtámadhattuk volna őket, amíg itt ülnek együtt, és az évessel vannak elfoglalva.

Caleb vállat vont. Korábban gondolkodás nélkül kihasználta volna a lehetőséget, és rájuk ront, de jelen pillanatban, a jövőre nézve is elhatározta, hogy tartja magát a megbízható és felelősségteljes misszióvezető szerepéhez. Szinte hallotta bátyja figyelmeztető hangját, miszerint adjon magának elég időt. Ki kell dolgozni egy tervet, hogy a csapata minél előnyösebb helyzetben legyen az elkövetkező csatában, hiszen az biztosan vérfürdőbe torkollik majd.

Ő, Phillipe és az embereik is tudták, elfogadták, hogy Kale táborában kivétel nélkül minden rabszolga-kereskedőt meg kell ölniük. Az, hogy Kale és csatlósai embereket raboltak el, és azok életével kereskedtek – férfiak, nők, sőt gyerekek életével –, megkönnyítette számukra ezt a döntésüket. Azok a férfiak, akik most körülülték a tábor tüzet, a társadalom legutolsó söpredékei.

Kale kikanalazta a leves maradékát, rágott, nyelt, aztán a tűz fölött a hatalmas termetű férfira nézett, akire Phillipe már korábban felfigyelt.

– Rogers... te és az embereid pihenhettek, aztán délután visszamehettek a telepre. Ha ott Muldoon nem hagyott nektek üzenetet, azaz nincs semmi javaslata, hogy hol szerezhettek következőket, akkor rátok bízom a döntést. Derítsd ki, vannak-e még olyan fiatal matrózok, akiket el tudunk csípni. Így legalább Dubois elégedett lesz.

Rogers elvigyorodott, és tisztelgett.

– Megnézzük, mit tehetünk.

Phillipe kicsit elfordult, hogy Caleb fülébe súgjon valamit.

– Támadnunk kell, mielőtt Roger elmegy.

Caleb bólintott.

– Épp befejezték a nap főétkezését, és ez egy egytálétel volt. Nehéz étel. – Phillipére nézett. – Ebben a hőségben biztos hamar elálmosodnak.

Phillipe rákacsintott sötétkék szemével, vészjóslón elmosolyodott, majd újra a tábornak szentelte figyelmét.

Kale három emberével visszavonult a főépületbe, a többiek kisebb csoportokba verődtek, és halkán beszélgettek. Caleb megérintette Phillipe vállát. Rejtőzködő embereihez osont.

Phillipe követte. Caleb jelzésére még jobban visszahúzódtak. Bevetették magukat a dzsungel sűrűjébe, távolodtak a tábortól.

Kiérték egy tisztásra, ami elég nagy volt ahhoz, hogy mindannyiuknak jusson rajta hely. A legtöbben magukkal hozták a tengerészcsákjukat, batyujukat, benne sátorral és élelmiszerrel. Caleb megvárta, amíg letették a felszerelésüket, aztán jelzett nekik, hogy guggoljanak le egy kört alkotva. Végignézett a csapaton, várakozást és bizalmat látott a szemükben. Hittek benne és vezetői képességeiben. Mindegyikük harcolt már vele, saját emberi pedig évek óta vele voltak.

– Ez lesz a terv a továbbiakra vonatkozóan. – És ez a terv egyáltalán nem volt könnyelmű, inkább felelősségteljes – a lehető legjobban ügyelt benne emberei biztonságára, egyúttal arra, hogy a feladatot sikerrel hajtsák végre. Röviden, világosan ismertette az egyes lépéseket. A lényege abban állt, hogy több részre oszlik a csapat, ezzel az ellenséget is megosztják, így foglalják el a tábort. Caleb nyitott volt más javaslatokra is, Phillipe és mások is adtak ötleteket, amiket készséggel elfogadott. Fél órán belül kidolgoztak egy olyan ütőképes támadási tervet, amellyel mindenki elégedett volt.

– Tehát jó. – Ismét végignézett a körön, és mindenkinek, egyenként a szemébe nézett. Aztán határozottan bólintott. – Kezdjük! Mindenki menjen a helyére, és várjátok meg, amíg jelzek!

A férfiak kettes és hármas csoportokba szóródtak. Egyesek nyugat, mások kelet felé futottak. Az volt a tervük, hogy bekerítik a tábort.

Mikor rajtuk kívül mindenki útra kelt, Phillipe elismerően bólintott.

– Jól csináltad.

Caleb tudta, hogy Phillipe nem arra utalt, ahogy előadta a tervet, hanem arra a módszerre, ahogyan a kevésbé tapasztalt és gyengébb harcosokat saját emberei közt elosztotta, így növelte az erejüket. Öt saját embere és öten Phillipe harcosai közül képesek voltak megküzdeni bármilyen kihívással – olyan férfiakkal is, mint Kale és az ő csatlósai. Ők minden kétséget kizáróan brutális harcosok. Kegyetlenek lesznek és kétségbeesettek, mert gyorsan rájönnek majd, hogy alulmaradtak.

Caleb vállat vont.

– Csak azt akarom, hogy túl legyünk már ezen az egészen. És az éghajlatot figyelembe véve olyan kevés sérüléssel, ahogyan csak lehet. – Habár hoztak magukkal kenőcsöket és egyéb gyógyszereket, de ebben a hőségben, ilyen magas páratartalom mellett folyamatosan fennállt a veszélye, hogy hamar elfertőződik a seb.

– Jobb lesz, ha mi is megyünk a helyünkre. – Ilyen szűk környezetben nem használhatnak lőfegyvert – túl kockázatos lenne, hiszen ellenség helyett könnyen barátot találhatna el. Pengével fognak harcolni. Caleb és Phillipe a kardjuk után nyúltak, és kihúzták a markolatból. Végül még egyszer ellenőrizték, késeik a helyén vannak-e. Ezeket alsó ruházatuk zsebeiben, csizmájukban és övükben rejtették el.

Jól felkészültek, így Caleb elégedetten mutatott arra a helyre, ahonnan nem sokkal ezelőtt a tábort kémlték. Ő és Phillipe természetesen a legveszélyesebb pozíciókat foglalták el. Átveszik az irányítást, és a patkószerűen elrendezett kunyhók nyitott oldala felől indítják a rohamot. Eközben megpróbálják a lehető legnagyobb hatást elérni.

Két másik emberük jobbról és balról ront a táborba. A többi harcos azokról az utakról érkezik, amelyek a főbarakk felőli oldalon húzódnak, illetve a kisebb kunyhók között hatolnak be és támadnak. Mindeközben a Herceg legénységéből Carternek és a Hollóéból Reynaudnak, akik ugyan nagyon erősek voltak, de túl lassúak a közelharchoz, az volt a feladata, hogy a főbarakkban lévő embereket megakadályozzák, hogy bekapcsolódhassanak a harcba.

– Nagyon segítőkész volt Kale, hogy magával vitt három embert – jegyezte meg halkán Phillipe, ahogy elfoglalták posztjaikat a hatalmas pálmalevelek mögött.

– Semmi mást nem kell tennie, csak maradjon még néhány percig a kunyhóban... – szólt Caleb vigyorogva, miközben a tábort fürkészte. – Carter készen van.

– Reynaud szintén. – Phillipe Calebre nézett. – Én is készen állok.

Caleb érezte, ahogy gonosz vigyor terül szét az arcán.

– Most.

Egyszerre ugrottak fel és rohantak a tábor felé. Rávetették magukat a tábortűz mellett, egy-egy

fatönkön üldögélő két férfira, és megölték őket. Még arra sem volt esélyük, hogy felálljanak. Nincs kegyelem, nincs tisztességes harc – az ilyen bűnözőkkel szemben, mint ezek, semmiképpen.

A többi rabszolga-kereskedő felugrott, de mielőtt rátámadhattak volna Calebre és Phillipére, a csapat többi része elvonta a figyelmüket, provokálva őket.

Caleb felegyenesedett, és meggyőződött róla, hogy minden úgy halad, ahogy tervezték.

Már jóval az első sikoly elhangzása előtt – mielőtt Kale egyáltalán észlelt volna bármit is a támadásból – Carter, Reynaud és két társuk nagy halom ágat tettek a főbarakk ajtajába. Aztán a verandán, az ajtó mellett, hátukat a falnak vetve várakoztak. Amikor Kale és az emberei kirohantak a kunyhóból, elvágódtak a keresztbe tett, elgörődülő faágakon.

Caleb káromkodott, amikor az egyik rabszolga-kereskedő rárontott egy bozótvágó késsel, mert így el kellett fordítania a tekintetét a verandáról, és nem tudta követni az ottani eseményeket.

Dang!

Caleb kardja eltalálta a rabszolga-kereskedő kését. Az ütéstől a férfi hátratántorodott, a kapitány pedig kivont karddal követte. Ellenfele alacsonyabb volt nála, ráadásul nagyon vékony. Caleb hamar véget vetett a gonosztevő életének. A férfi a földre rogyott, szemei fennakadtak. Caleb kihúzta a kardját az ellenfél mellkasából, és megfordult.

A táborban teljes volt a káosz. Vad és elkeseredett harc dúlt, ahogy Caleb előre megjósolta. Sokan feküdtek már a földön, és amennyire meg tudta ítélni, ezek mind rabszolga-kereskedők voltak.

Csak Kale-t nem látta sehol.

Még egy gonosztevő támadt rá, így kénytelen volt újra megfordulni, és kezelésbe venni az illetőt. Ez hosszabb ideig tartott, mint szeretne volna – a férfi láthatóan képzett harcos volt, magasabb és erősebb is, mint előbbi társa. Még Caleb alkarját is sikerült megsebeznie, amiről annak eszébe is jutott, hogy itt nem egy úriemberrel harcol. Meglepte ellenfelét azzal, hogy csizmáját felemelve, nagy lendülettel a hasába rúgott. A férfi kétrét görnyedt a fájdalomtól, és a következő pillanatban már halott volt.

Caleb ösztönösen megfordult, hogy megszámolja az embereket – kétségbeesve kutatta, hogy nem csúszott-e félre valami.

Pillantása Phillipére esett, aki épp a Rogers nevű férfival folytatott elkeseredett harcot. Phillipe magasra nőtt, de inkább egy vívó alakjával büszkélkedhetett – hajlékony volt és inas. Minden csapása gyors volt, legtöbbször halálos. Most hagyományos karddal harcolt, ami a kapitányok kedvenc fegyverének számított. A penge felvillant, ahogy kivédte Roger támadását.

De Roger erősebb, tagbaszakadtabb volt, és a karja is hosszabb. Ráadásul sokkal nehezebb, hajlított pengét forgatott. Roger lázas, várakozásteljes arckifejezése mutatta, hogy úgy hiszi, legyőzte Phillipét. Ő tényleg szorult helyzetben volt, de rugalmas mozdulatokkal még mindig viszonzta a csapásokat. Arcát eltorzította a düh, vicsorgott.

Caleb figyelt rá, nehogy elvonja barátja figyelmét ebben a helyzetben.

A következő pillanatban úgy tűnt, Phillipe véletlenül leejti a pajszát. Roger diadalmasan felhördült, felemelte a pengét, és eltalálta... a levegőt. Phillipe közelében sem volt annak a helynek, ahol Roger számított rá. Mögötte állt, és a kard markolatával Roger nyakszirtjére csapott, aztán kést döfött a hátába, amit úgy tűnt, szinte a semmiből varázsolt elő.

Roger zihálni kezdett, majd összeesett. Phillipe körbenézett, látta, hogy Caleb figyeli őt, és tisztelgett. Mindez másodpercek alatt zajlott le.

Egyszerre fordultak a főépület felé, és folytatták a harcot. Segítettek az embereiknek, miközben a veranda felé haladtak, és nem hagytak maguk mögött mást, csak halottakat.

Caleb megérintette két embere vállát, és jelezte nekik, hogy biztosítsák a tábor mindkét oldalról, nehogy egyetlen ellenfelük is megszökhessen. Úgy sejtette, néhányan vannak még a közelben. Nagyon fontos, hogy senki ne tudjon meg semmit Freetownban arról, milyen sorsa jutott Kale és legénysége.

Roger halála fordulópontot jelentett, de Caleb és emberei elég tapasztaltak voltak ahhoz, hogy tudják, nem szabad elbízni magukat. Míg Caleb és Phillipe tovább törtek előre, néhányan az embereik közül a segítségükre siettek. Együttes erővel ölték meg az összes rabszolga-kereskedőt.

Az összeset – csak épp Kale nem volt köztük.

Kale úgy harcolt, mint egy veszett dervis. Két pengét villogtatott, ezekkel Caleb és Phillipe emberei közül egyszerre többet is sakkban tartott. Azok félkört alkotva álltak körülötte. Caleb emlékezett rá, hogy Robert figyelmeztette: ez a férfi igazi veszélyt jelent. Így embereinek azt az utasítást adta, hogy Kale-t csak tartóztassák fel, de ne támadják meg, csakis akkor, ha a halálos döfésre kínálkozik alkalom.

Amikor Caleb és Phillipe csatlakoztak a félkörhöz, a többiek kissé hátrébb húzódtak. Most a két vezető állt vállukat egymáshoz vetve Kale előtt. Tartották a tisztas távolságot. Kale figyelte őket. Habár még mindig felemelve tartotta fegyvereit, már nem harcolt.

A rabszolga-kereskedők vezetője alacsonyabb volt, mint Caleb vagy Phillipe, de nagyon ügyes. Testsúlyát hanyagul a talppárnáira helyezte, nyilvánvaló volt, hogy bármikor készen áll arra, hogy dupla pengéjével lecsapjon. Ezek enyhén hajlított, hosszában megnyújtott handzsárokra hasonlítottak. Erős kézzel tartotta őket, tökéletesen egyensúlyozva. Testtartásán látni lehetett, hogy halálos gyorsasággal reagál.

Gyors, gyors, gyors.

Kale tekintete hideg volt, mint a jég. Úgy tűnt, olyan gyakran ölt már, hogy az húsává és vérévé vált. Az öldöklés egybeforrt lényével. Egy volt vele.

Szeme sarkából látta Caleb, ahogy Phillipe összeszorítja a fogát. Aztán kinyújtotta a kezét. Reynaud megértette a néma felszólítást, és töltött pisztolyát Phillipe kezébe tette.

Kale tekintetével követte a mozdulatot. Gúnyosan mosolygott.

– Micsoda? Ez nálatok az igazságtétel, becsület nélkül?

Az igazságtétel szót csaknem köpte. Mindeközben nem Phillipét figyelte, hanem Calebet. A kihívás egyértelműen neki szólt.

Caleb farkasszemet nézett Kale-lel. A manipuláció művészetében kétségkívül ő nyert volna, de ez most nem erről szólt. Tudta, hogy provokálják, hogy Kale ellene akar kiállni, mert azt hiszi, hogy győzhet. Úgy gondolta, így kivívhatja a szabadságát – vagy legalábbis nem ölik meg azonnal. Túlélni, akár csak egy órával is tovább élni, az olyan férfiak számára, mint Kale, az ilyen helyzetekben azt jelentette, hogy még mindig fennáll az esély a menekülésre.

Vagy még mindig fennáll annak a lehetősége, hogy a másikat is magunkkal vigyük a halálba.

Ha Caleb úgy viselkedett volna, ahogy szokott, akkor pillanatokon belül válaszol a kihívásra, majd ő és Kale megküzdenek egymással. Még sosem került el egyetlen kihívást sem. És egyetlenegy harcot sem. De ezúttal...

Mi a helyes döntés?

Caleb lehajtott fejjel figyelte a rabszolga-kereskedőt, miközben ezt latolgatta. Embereinek az eszébe véste, hogy ne vállaljanak felesleges kockázatot. Akkor nem kéne saját magát is ehhez tartania? Akkor is, ha Kale kihívta őt?

A legkényesebb ebben a helyzetben mégiscsak az volt, hogy ő, mint a csoport vezetője, hogyan dönt. Mi lehet ebből? Döntése ebben a pillanatban meghatározza a saját és Phillipe viszonyát is az embereivel. És ha ez nem lenne elég: Kale megkérdőjelezte az igazságtétel tényét. És kikezdte azt. Nem Caleb elképzelését erről, hanem magát az igazságtétel fogalmát, amiért ők idejöttek.

Nem kéne minderre reagálnia, válaszolnia? Nemcsak azért, mert ez őt érinti, hanem mert az egész csapatot. Kale ezzel a kihívással nem kérdőjelezte meg az egész vállalkozásuk jogosságát? És mindenekelőtt a jogot arra, hogy elégtételt vegyenek tetteikért, azokért az életekért, amelyeket eddig kioltottak?

Phillipe megmozdult mellette.

– Caleb... Itt mi vagyunk az esküdtszék és a bírók. Ezek a kutyák nem érdemelnek becsületes harcot. Csak büntetést.

Ki mondta, hogy becsületesen akarok harcolni? Kale biztos nem így tenne.

Kale nem vette le a szemét Caleb arcáról. Szeme se rebbent. Mintha Phillipe nem szólt volna egy szót sem.

Caleb tekintete nyugodt volt, és ezt Kale nem tudta sokáig elviselni. Gúnyos mosolyra húzta a

száját.

– Na, mi van, fiú? Elvitte a cica a nyelved?

Caleb elmosolyodott.

– Nem. Csak arra gondolok, milyen ironikus, hogy épp egy ilyen söpredékkal beszélgetek az igazságtétel jogszerűségéről.

Kale pislogott. És hirtelen minden nagyon gyorsan történt. Suhanó pengékkal Calebre rontott.

Phillipe káromkodott. Könnyed mozdulattal kibiztosította a fegyvert. A többiek meglepetten hátráltak.

De Caleb figyelmét nem kerülte el, ahogyan Kale izmai közvetlenül a támadás előtt megfeszültek. Kihúzta a kardját, és egy rövidebb kést is a magasba emelt, így hátrította a vezér támadását.

Aztán elkezdődött. Caleb nem vette le a szemét a vele harcoló férfi arcáról – ahogy Kale sem merte ezt megtenni. A kapitány figyelte a legapróbb változásokat is ellenfele szemében, ebből mérte fel, hová fog lecsapni legközelebb a fegyvere. Caleb nem próbálkozott azzal, hogy a gazember mindkét pengéjének mozgását egyszerre szem előtt tartsa, tudta, hogy ez úgyszemint sikerülhet.

Alig egy perc múlva már azt kívánta, bárcsak hagyta volna, hogy Phillipe lelője a férfit. Kale gyilkos ellenfél volt – és jobban bánt a fegyverrel, mint bárki más.

Sajnos a pillanat, amikor pisztollyal lehetett volna igazságot tenni, már elmúlt. Ő és Kale túl gyorsan mozogtak. Phillipe briliáns lövész volt, de még ő sem merte megkockáztatni, hogy elsüsse a fegyvert.

Habár Kale magabiztos volt, most pontosan tudta, hogy mivel Phillipe a közelben áll a pisztolyával, nem fogja élve elhagyni a küzdőteret. Nem volt vesztenivalója. Ez a felismerés az arcára volt írva. Állati dühvel harcolt, így nagyon nehéz volt megjósolni, hova csap le legközelebb, hátrítani pengéit, pláne még viszonzni is a vágásokat.

A védekezés nem volt Caleb erőssége, de most rákényszerült. Arra összpontosított, hogy kivédje Kale csapásait. Ő képviselte az igazságtételt, Kale pedig megpróbált ezen áttörni, és győzni. A kapitány ezt nem fogja hagyni.

Caleb magasabb és erősebb volt, mint Kale. És ami még fontosabb, fiatalabb is nála.

Valamikor győznie kell az igazságnak.

Arra a pillanatra várt, amikor erre Kale is rádöbben.

Aztán eljött ez a pillanat. A vezér pislogott, és a következő másodpercben felemelte a lábát, hogy Caleb ágyékába rúgjon.

De addigra ő már könnyedén félreugrott.

Még mielőtt Kale összeszedhette volna magát, Caleb kihasználta az alkalmat, és teljes erőből térden rúgta őt.

Kale felkiáltott, megtántorodott.

Caleb úgy mozgott, mint egy táncos, tett egy fordulatot, és máris Kale mögött állt. Kardjával kíméletlenül csapott le a rabszolga-kereskedő egyik, majd másik csuklójára. Kale ismét felüvöltött, fegyverei a földre hullottak.

– Félre!

Caleb a földre vetette magát, Phillipe pisztolya eldőrdült. Kale összerándult és elterült.

Amikor Caleb újra felállt, meglátta a tört, ami kicsúszott Kale élettelen kezéből. Gúnyosan felhorkant.

– Azt hiszem – szólta, miközben újra felcsatolta a kardját és eltette a kést –, hogy most már eleget tettünk az igazságért.

Phillipe fejcsóválva nézte, és visszaadta a pisztolyt Reynaud-nak. Lehajolt, felvette Kale pengéit, és megjátszott szolgálisággal nyújtotta Calebnek a markolatokat.

– A győztesnek jár a zsákmány.

Caleb mosolygott. Kezébe fogta az egyik markolatot. Egy biccentéssel jelezte barátjának, hogy a másik az övé.

– Azt hiszem, ez kettőnké. Köszönöm, hogy közbeléptél.

Phillipe elvette a másik kardot, megsuhogtatta a pengét a levegőben, hogy tesztelje az

egyensúlyát, és vállat vont.

– Épp ideje volt. Eleget játszottál már vele.

Caleb felnevetett. Mosolya lehervadt, amikor az embereihez fordult.

– Vannak sérültek?

Meglepő módon néhány kisebb vágásnál és sebnél több volt, pár ilyet Phillipe és Caleb is kapott. De csak három sérülés volt annyira komoly, hogy el kellett látni. Egy emberüket sem vesztették el, és ezért Caleb hálás volt. A tűz kialudt. Együttes erővel elhordták a holttesteket, újra meggyújtották a tüzet, vizet forraltak, és kezelték a sebeket.

Amikor ezzel megvoltak, Caleb kiállt a főbarakk verandájára, és végignézett a táboron. Vágott egy grimaszt.

– Nem szívesen mondom, de itt rendet kell raknunk.

Phillipe egyszer csak ott állt mellette. A Freetownba tartó úton elolvasta Robert naplóját, így tudta, mire gondol Caleb. Felsőhajtott.

– Sajnos igazad van. El kell tüntetnünk Kale-t és az embereit. – Phillipe félreérthetetlen jelet adott a kezével. – Huss... nyomtalanul eltüntetni.

– És arra sem szabad utalnia semminek, hogy itt harc volt. – Caleb végignézett az emberein. Még a küzdelem hatása alatt vannak, de most még elég erejük van ahhoz, hogy bevethetők legyenek. – Rendben. Úgy fogjuk itt hagyni a tábort, mintha Kale és emberei egyszerűen útra keltek és eltűntek volna. Munkára!

Négy órán át keményen dolgoztak, végül a tábor újra rendben volt. Különös volt ez a nyugalom, mintha új lakókra várna. A hullákat egy taligán elvitték a használaton kívül lévő úton, kelet felé, a dzsungelbe, és egy tisztáson eltemették őket. Most már mindennel végeztek.

Caleb kezébe vette Robert naplóját, és kivette az övéből Aileen Hopkins rajzait, majd vetett rájuk még egy pillantást. Aileen az egyik elrabolt férfi húga volt, ő segítette Robertet a küldetésben. Néhány rabszolga-kereskedőről rajzot készített. Ezeket most Caleb összevetette a halottakkal, és biztos volt benne, hogy nemcsak Kale-t, és Rogert, aki a telepen volt a rabszolga-kereskedők vezetője, ölték meg, hanem elkapták a „patkányfogót” is, ahogy Aileen nevezte. Ő dallamos hangjával, nagy nyereség ígéretével csalta ki a legszegényebb családoktól a gyerekeiket.

– Kis szerencsével az egész patkányfészket teljesen kiirtottuk – mondta.

– Összességében jó munkanap volt – felelte barátja.

Caleb egyetértett vele.

– Tehát Kale rejtélyes módon eltűnt, és senki sem sejti majd, hova ment és miért.

Egy utolsó pillantást vetett a táborra, majd megfordult, és Phillipével együtt elindult. A dzsungelbe mentek. Egyikük sem javasolta, hogy a közelben töltsék az éjszakát. Ideiglenes tábor vertek a tisztáson, ahová korábban letették málhájukat és élelmiszer-készletüket. Itt éjszakáznak.

Amikor a két barát odaért, látták, hogy néhány emberük már felállította egyszerű sátrát. Egy hatalmas fazék alatt tűz lobogott. Olyan illat terjengett, ami sokkal csábítóbb volt, mint a halál bűze. Mindannyian leültek, ismét ellátták a sebeiket. És amikor az étel elkészült, rendesen nekiláttak.

Néma csendben ettek. A tábortűz körül nem csendült fel dal, nem meséltek történeteket. Mindenki ölt ezen a napon. Habár már hozzászórtak, hogy az élet egy másodperc alatt véget érhet, de a harc energiája elfogyott, mindannyian kimerültek, és most kinek-kinek magának kell elszámolnia a lelkiismeretével, és meg kell békélnie.

A tűz gyengén pislákol. Jó éjszakát mormoltak, majd mindenki betakarózott a plédjével, és aludni próbált.

Másnap a küldetés következő lépését kell teljesíteniük.

Másnap elindulnak a bányához.

John mesélte a reggelinél, hogy nem tudja, mennyi ideig képes még halasztani a második alagút megnyitását.

Katherine Fortescue barátnőjére, Harriet Frazier-re nézett. A tisztítóbarakkban dolgoztak, és mindketten úgy döntöttek, hogy délelőtti szünetükben megmozgatják kicsit a lábukat, és sétálnak egyet a bánya területén.

A séta valódi oka természetesen az volt, hogy így lehetőségük nyílt beszélgetni. Fesztelenül társaloghattak, senki sem hallhatta, miről folyik a szó.

John, akiről Harriet beszélt, az ő szeretett kapitánya volt. John Dixon egykor a hadsereg mérnöke volt, az első azok közül, akiket Freetownból elraboltak. Dubois, a zsoldosok vezére megparancsolta neki, hogy tervezzen és építsen meg egy bányát, hogy az újonnan felfedezett gyémántlelőhelyből pénzhez jussanak. Az elrablottak nem tudták, hogy ki áll a háttérben. Harriet és Katherine ismeretei szerint a kibányászott gyémántokat Freetownból hajóval szállítják Amszterdamba. Amikor Dixon megtagadta a parancsot, Dubois csak hűvösen mosolygott. Utána Harriet lett a társa a fogdában.

A fenyegetések, amelyekkel Dubois kényszerítette Dixont, hogy teljesítse a követeléseit, enyhén szólva kimondhatatlanok voltak. Harrietnek volt egy keskeny sebhely az arcán, amit Dixon mindig szomorúan és elszörnyedve nézett. De Harriet büszkén viselte ezt a forradást. Saját és a többi fogvatartott véleménye szerint is Dixon csak azt tette, amire kényszerítették, hogy megóvja önmaga és Harriet életét.

Ha nem maradnak életben, akkor megszökni sem tudnak. Gondosan ügyeltek a látszatra: úgy tűnt, hogy belenyugodtak a sorsukba, de minden férfi, nő és gyerek összetartott. Mindannyian szökni akartak.

A legfontosabb: menekülni! A bosszú majd azután következik.

Katherine már rég hozzászokott, hogy úgy viselkedjen, ne lehessen semmit észrevenni rajta. Ő és Harriet közönyös arckifejezéssel sétáltak lassan, az óramutató járásával megegyező irányban, a táboron át. Az út a tisztítóbarakk előtt vezetett el, ahol óvatosan leütögették a mégis megépült bányából származó nyers gyémántokról az ércet és a kőzetdarabokat. Aztán a főbarakk előtt haladtak el, ahol Dubois és bandája dolgozott és lakott, ha éppen nem őrök álltak – a tisztásra vezető utakon és a tónál, ahová a foglyok csoportosan jártak vízért, vagy az őrtoronyban, amely a főépület végén magaslott.

Katherine kezével beárnyékolta a szemét, miközben felnézett a két zsoldosra, akik épp szolgálatban voltak.

– Tekintettel a tényre, hogy visszaesett a termelés, meg tudom érteni Johnt – mondta, miközben Harrietre nézett. – Össze kell ülnünk ma este, és ki kell derítenünk, mit gondolnak, hogyan éreznek a többiek. Dubois-t nem tarthatjuk vissza a végtelenségig anélkül, hogy rontanánk a helyzetünkön.

A „többiek” alatt valójában kis közösségük vezetőit értette – az elrabolt tisztakat. Katherine-t azért hozták ide, mert nevelőnként tapasztalt gyermekgondozó volt. Ezenkívül jó volt a kézügyessége. Dubois hamar rájött, milyen éles szeme van, és mennyire ügyesen tisztítja meg a nyers gyémántot a kőzektől. Gyakorlatilag a nők és a gyerekek szóvivőjévé, sőt vezetőjévé tette. Harrietet és a többi nőt is azért rabolták el, mert tökéletesen alkalmasak voltak a finom kézimunkára.

Miközben Harriettel tovább sétáltak a táborban kapott formátlan, szürkésbarna ruhájukban,

Katherine hangosan gondolkodott arról, ami őt és a táborbelieket is egy ideje foglalkoztatta.

– Azt kívánom, bárcsak lenne egy könnyebb, kevésbé rögzös és egyszerűbb mód a helyzetünk megoldására.

Harriet vágott egy grimaszt, de a következő pillanatban ugyanolyan közönyösnek tűnt, mint előtte.

– Ez állandó harc. Tudom, mennyire nyomasztja ez Johnt.

– És fantasztikusan csinálja. Ha ő nem volna, nem lenne számunkra semmi remény.

Katherine megfogta Harriet karját, és gyengéden megszorította.

– Mindannyian tisztában vagyunk vele, milyen kutyaszorítóban vagyunk. Elég gyémántot kell szállítanunk Dubois-nak ahhoz, hogy ki tudja szolgálni a megrendelőit – akárkik is azok a gazemberek –, és reméljük, nem apadnak ki túl gyorsan a források. Hiszen akkor bezárják a bányát, és a mi sorsunk megpecsételődik.

Egyikük sem ringatta magát ábrándokba azzal kapcsolatban, hogy mi történik akkor, ha bezárják a bányát. Mindenkit megölnének. Sorba állítanák és lelőnék őket. Vagy történhet ennél rosszabb is.

Tekintettel a kegyetlenségre, ahogyan Dubois és emberei elbántak egy fiatal lánnyal a munkálatok kezdetén, és figyelembe véve a fenyegetéseket, amelyekkel a zsoldosok vezetője időről időre élt, amikor a nők vagy a gyerekek egyikét felhasználta arra, hogy pozícióját a férfiak előtt megerősítse, a „rosszabb” biztosan valami nagyon szörnyű dolgot jelentene. Olyan szörnyűt, hogy egyikük sem mert belegondolni.

Dubois ezért is dolgoztatott gyerekeket és nőket is a bányában. Mert nemcsak remek kézügyességük volt, de tökéletes eszközként szolgáltak ahhoz, hogy a férfiakat együttműködésre bírják.

Dubois számára két dolog volt fontos: a hatékonyság és az, hogy mindent az ellenőrzése alatt tartson. Hideg szívű volt, kíméletlen, hatalmas testébe egy szikrányi tisztesség vagy lelkiismeret sem szorult. Mivel a bánya egy helyi főnök területén, az ő földjén volt, így sem ő, sem a megbízói nem mertek helyi lakosokat elrabolni – senkit, aki innen származott. Tehát európai munkaerőt kerestek. Mivel Freetown nem volt túl messze, ott keresgéltek. A városban sok angol élt, akik azért is feleltek meg különösen a célnak, mert képzetek voltak, ami bányában folyó munkánál kifejezetten előnyös.

John Dixon kapitányt azért választották ki, mert tapasztalt úttörő volt – és olyan mérnök, aki tud bányát építeni. Néhány férfi remek kézügyességgel bírt, a munkások pedig jól bántak a csákánnyal. A nőknek különböző képességeik voltak, amelyek Dubois vagy megbízói számára fontosnak bizonyultak. A gyerekek kicsi keze éles szemmel társult. Bőven volt olyan munka, amiben szükség volt rájuk.

Elraboltak néhány olyan nőt és férfit is, akik értettek az orvosláshoz. Ez a sérültek ellátásánál mutatkozott különösen hasznosnak. A bányamunka veszélyes, és történt is néhány baleset, de a táborban volt egy jól felszerelt kórház.

Katherine csüggedten látta be, hogy Dubois a hatékonyság érdekében mindig ügyelt rá, hogy munkásai egészségesek és jó erőben legyenek. Ez nemcsak az ő, de a munkaadója érdeke is volt.

És így gondoskodott állandó fenyegetései ellenére arról is – amelyeket biztosan bevált egy szemrebbenés nélkül, ha a foglyok erre rákényszerítik –, hogy munkásainak testi igényeit kielégítse, eleget egyenek, igyanak, pihenjenek, hogy továbbra is jól tudjanak dolgozni.

Dubois-t biztosan nagyon jól megfizették.

Azt, hogy ténylegesen kik a megbízói, eddig senki sem tudta. Mindenesetre egy dologban minden fogoly egyetértett: habár Dubois francia volt, zsoldosai pedig a legkülönbözőbb országokból származtak, a gazemberek, akik az egész mögött álltak, angolok.

Katherine elmélázott ezen, mielőtt a gondolatot félresöpörte volna. Még elég idejük lesz rá, hogy a bűnösöket elkapják, ha már mindannyian megszöktek.

Ő és Harriet megkerülték a tornyot, az élelmiszerraktárt és a nagy konyhát, amelyek egymás mellett helyezkedtek el. A konyha előtt volt egy pálmalevelekkel fedett építmény, amiben három kisebb tűzrakóhely volt. A tűz fölött lógó fazekakat Dubois hatalmas termetű szakácsa őrizte. Ez a férfi a legmogorvább lény volt, akivel Katherine valaha is találkozott. Mindenkire haragosan nézett – még Dubois-ra is.

Továbbmentek, és elhaladtak a zsoldosok barakkja, majd a gyerekek és a nők alvóhelye előtt. Aztán elértek a tábor kapujához, ami szokás szerint tárva-nyitva volt. Két ór teljesített ott szolgálatot.

A területet egyszerű, de hatékony kerítés vette körül. Fadeszkákból állt, melyeket dróttal és indákkal fogtak össze. Egyes helyeken rozogának tűnt – nem tűnt lehetetlen vállalkozásnak, hogy áttörjék. De ha meg is szöknek, merre induljanak?

Egyik fogoly sem tudta, hol vannak pontosan, és milyen távolságra lehet valamilyen biztonságos kikötő. Ezenkívül nagyon jól tudták, hogy Dubois szörnyű bosszút állna azokon, akik itt maradnak, ha esetleg csak a foglyok egy része tudna megszökni. Ez volt az oka annak, hogy egyelőre látszólag beletörődtek abba, hogy fogságba kerültek.

Ez nem azt jelentette, hogy megadták magukat a sorsuknak, de a körülmények és Dubois miatt arra kényszerültek, hogy gyakorlatiasan gondolkozzanak. Nem szökhettek el addig, míg nem voltak biztosak abban, hogy mindannyian, együtt kijutnak, míg nem tudták, melyik irányba kell menekülni, és mennyi ideig tart majd, míg biztonságos helyre érnek.

Katherine és Harriet megkerülték a teret, ahol a rabszolga-kereskedők gyakran összegyűltek – ez egy tűzrakóhely volt, farönkökkel körülvéve, amiken ülni lehetett –, és lassan elhaladtak a nagy épület mellett, amelyben a férfiak hálóhelye volt. Elsétáltak a bánya nyitott bejárata előtt. Az alagút, amelyben a foglyok ástak, időközben csaknem ötven méteresre nőtt. Apránként haladtak a domb belseje felé, ami oly hirtelen emelkedett ki a dzsungelből, mintha valamilyen őserő halmozta volna oda.

Amikor Harriettel elhaladtak a bejárat előtt, mindketten vetettek befelé egy pillantást. Habár lógtak lámpák a falakon, amiknek a fényét visszaverték a durva sziklafalak, nem láttak egy férfit sem. Nyilván hátrébb voltak a vájatban, vagy épp Dixonnal együtt vizsgáltak egy sziklaalakzatot, amit a mérnök fedezett fel az első gyémánt ér közelében, amely már szinte teljesen kimerült.

Ez a lelet újabb lendületet adott nekik, mert Dixon itt is talált gyémántos kőzetet. Ez időt adott nekik, hogy menekülési tervüket áttegyék a gyakorlatba.

Már a legutolsó fogoly is belátta, hogy saját magukat kell megmenteniük. Egy darabig még vártak, hátha jön segítség a telepről, és egyszerűen csak megpróbáltak túlélni. Sehogy sem tudták elképzelni, hogy ilyen sok felnőtt – nők és férfiak, többen közülük bizonyos pozíciókat is betöltöttek a községben, így voltak jó kapcsolataik –, mint ahogy egy egész hadseregnyi gyerek eltűnhetett egy adott helyről úgy, hogy senki sem adott hangot a felháborodásának.

De a hetek, hónapok csak teltek, és senki sem érkezett a segítségükre.

Miután minden reményük szertefoszlott, egy darabig kedvetlenek, kétségbeesettek voltak. De angolok is egyúttal, szóval újra összeszedték magukat. És egyre határozottabban tudták, hogy túl fogják élni, és valamikor megszöknek.

Habár még nem tudták, hogyan viszik ezt véghez, de sikerülni fog.

Katherine töretlenül hitt ebben, mert ha meginogna, és kételkedni kezdene, azzal elveszne a remény is – saját maga, és az ide gyűjtött, seregnyi gyerek számára is, akikért felelősséget vállalt.

A kisfiúk és a fiatalabb lányok feladata az volt, hogy lemenjenek a bányába, összeszedjék és fonott kosarakba gyűjtsék a falról lehullott, letört kődarabokat. Aztán a teli kosarakat kihúzták, és kint kiöntötték.

Az idősebb lányok a bánya előtt, az árnyékban guggoltak, egy pálmalevelekből épített napernyő alatt, amit Dubois Katherine követelésére bocsátott a rendelkezésükre. Ők a kihordott kőhalmokat dolgozták fel, átválogatták a kőzettörmelékét és az ércdarabokat. Minden egyes rögöt átnéztek, nincs-e benne gyémánt. Elmagyarázták nekik, hogyan lehet felismerni, ha egy kőzetdarab értékes drágakövet rejt magában. Megütögették, fülelték a csengését, aztán a jellegzetes, finom vonalakat keresték, ahol a gyémánt az érccel találkozik. A lányok azokat a kőveket, amikről azt feltételezték, hogy gyémánt van bennük, továbbadták a nőknek. Ők minden egyes leletet óvatosan feldolgoztak: kis vésőkkel és kalapácsokkal leütögették róluk a kérget. A végén csak a nyers gyémánt maradt, ami elég kicsi és könnyű volt ahhoz, hogy szállítani lehessen.

Azok a kővek, amelyeket a lányok hasznavehetetlennek minősítettek, egy másik halomban landoltak a tábor közelében. Ez mostanra igen jelentős méretűre nőtt.

Katherine és Harriet megálltak a lányok előtt, és barátságosan, bátorítóan mosolyogtak rájuk. Az egyik lány egy nagy halom, már kiválogatott kőre mutatott.

– Ma egész sokat meg tudunk csinálni.

Katherine bólintott.

– Ma délután megint jövök.

Ez volt az egyike a Dubois-tól kapott feladatainak: a kiválogatott ércdarabokat még egyszer át kellett vizsgálnia, hogy nem került-e el valami a lányok figyelmét.

Katherine és Harriet felfigyeltek a közelgő lépések zajára. Megfordultak, hogy lássák, ki jön. Hillsythe, egy magas, szikár, barna hajú férfi és Jed Mathers, az egyik ács. Hillsythe igazi úriember volt, és mostani viseltes ruhája ellenére még mindig figyelemreméltó jelenség. Ő volt kis közösségük egyik vezetője, és egyike azoknak, akik némi orvosi tudással rendelkeztek, ezért ápolták a betegeket és sérülteket. Jed csuklója be volt kötve.

Hillsythe megállt a két nő mellett. Jed felé bólintott.

– A nap további részében már ne terhelje a kezét! Csípje nyakon az egyik fiút, és kérje meg, hogy segítsen magának!

– Ó, igen. Így lesz.

Jed tisztelettudóan fejet hajtott, amikor meglátta Katherine-t és Herrietet, majd továbbment a bánya bejáratához.

– Nemsokára meg kell kezdenünk a munkát a második érben – szólt Hillsythe.

– Én is így látom – felelte Katherine.

Hillsythe bólintott – az egyetértés jeleként, de ez egyúttal ösztönösen elegáns köszönés is volt.

– Akkor találkozunk este. Vacsora után, mint mindig.

Katherine figyelte, ahogy Hillsythe követte Jedet a bányához. Dixon volt az egyetlen tiszt, akit Dubois és megbízói, akik felügyelték a terv kivitelezését, kezdetektől fogva el akartak rabolni. Tudása és szakértelme miatt mindenképp meg kellett szerezniük. A háttérben lévő emberek csak arra nem gondoltak, hogy más tiszteket küldenek majd Dixon keresésére. Elsőként William Hopkins hadnagy érkezett, akit Thomas Fanshawe hadnagy követett – mindketten a haditengerészetnél szolgáltak. És végül Hillsythe-ot küldték, akinek nem volt rangja, nem tartozott sem a haditengerészethez, sem hadsereghez, mégis teljesen nyilvánvaló volt, hogy van katonai múltja.

Először Dubois rendkívül balszerencsésnek tartotta, hogy további tiszteket sóztak rá. Nem volt buta – felismerte a veszélyt, ha látta. Mindenesetre Hopkins érkezése, akit elsőként küldtek Dixon keresésére, Dubois szempontjából szerencsésnek bizonyult. A seregnyi, mindenfelől összehordott férfi, köztük sok, kikötőkből elrabolt matróz és segédmunkás felismerték Will Hopkinsban a vezért. Habár csak húszas évei végén járt, elfogadták őt a férfiak, és kezdettől fogva engedelmeskedtek neki.

És Will elég okos volt ahhoz, hogy felismerje: a foglyok számára is előnyt jelent, ha Dubois kedvére tesznek azzal, hogy hatékonyan és gördülékenyen teljesítenek.

Ezzel tulajdonképpen eldőrdült a startpisztoly a színjáték számára, amit mindannyian Dubois miatt kezdtek el játszani, és folyamatosan továbbfejlesztettek. Arra egyikük sem tett volna fogadást, hogy Dubois valójában mennyit hitt el ebből a megalkuvásból, csendes beletörődésből jól átgondoltan és gondosan kiépített külső mázból. De mindaddig, amíg a táborban olajozottan működtek a dolgok, és ő teljesíteni tudta megrendelői követeléseit, úgy tűnt, Dubois megelégszik ezzel, és hagyta, hadd csinálják.

Hillsythe szerint Dubois maga volt a sikeres zsoldos mintaképe. Sosem tudott volna ilyen erős kontrollt és nyilvánvaló tekintélyt elérni az embereivel szemben, ha nem tudta volna, hogyan kell egy ilyen műveletet, mint ez is, a lehető legjobban megszervezni és irányítani. Teljesítmény és siker: ez volt minden, ami Dubois-t hajtotta. És amíg úgy látta, hogy a munkát elvégezték, addig minden más teljesen mindegy volt neki.

A férfi foglyok négy csoportra oszlottak, ezek élén Dixon, Hopkins, Fanshawe és Hillsythe állt. Ezenfelül Hillsythe volt a teljes csapat vezetője. Miután idővel mindent megtudott a táborról és Dubois-ról, ő volt az is, aki riadót fújt, amikor az első érben csökkenni kezdett a termelés. Ő buzdította Dixont, hogy egy távolabbi körben is ásson, és keressen egy második eret.

Ha Hillsythe nem lett volna ennyire előrelátó, akkor már most komoly bajban lennének.

Mivel Dixon eredményes volt, megkönnyebbülten fellelegeztek, és ismét Hillsythe volt az, aki felismerte a lehetőséget. Javasolta, hogy Dixon Dubois előtt „segítőként” tűnjön fel. Elmagyarázta, hogy szerinte Dixonban így – mivel olyan mérnök volt, aki igazi szenvedéllyel dolgozott – egyre jobban fog bízni a zsoldosvezér.

Dixon először vonakodott, de a többiek látták, milyen előnyökkel járhat ez mindannyiuk számára, így meggyőzték, hogy próbálja meg. Hillsythe irányításával a mérnök viselkedése megváltozott.

Ez azt eredményezte, hogy Dubois hitt Dixon pálfordulásában, és még a véleményét is kikérte a bányát érintő kérdésekben. Ez nagy segítséget jelentett abban, hogy minél tovább húzzák a második vájat megnyitását. Ekkor Dixon még nem tudta biztosra mondani, mennyire lesz termelékeny a második gyémánt ér, így közösen azt a döntést hozták, hogy addig húzzák az első ér lebontását, ameddig csak lehet.

Dixon időt nyert nekik, amikor azt állította, hogy először gondosan és nagyon pontosan meg kell vizsgálnia a második eret. Különben előfordulhat, hogy ha megkezdik a kitermelést, rájuk omolhat a hegy. A zsoldosvezér elfogadta az érveket, és jóváhagyta az ebből adódó késést. Dubois és megbízói azonban nem vennék jó néven, ha a kitermelt gyémántmennyiség jelentősen csökkenne, és senki nem akarta megkockáztatni, hogy Dubois végül olyan parancsot kapjon, miszerint ritkítsa meg az embereit, mert már nincs szükség olyan sok munkásra a bányában.

Mindannyian tisztában voltak vele, hogy Dubois képes ilyen szörnyűségre.

Míg a többiek lassan feladták a reményt, hogy megmentik őket, Hillsythe még mindig hitt benne, hogy valaki segít nekik, hogy a végén érkezik támogatás – akármilyen formában is. Ugyan mostanság csak nagyon ritkán beszélt erről, de Katherine érezte, hogy ez a csendes, kimondatlan bizonyosság még mindig él benne.

És ez volt az oka, hogy oly gyakran elgondolkodott azon, amit Hillsythe sosem mondott el neki. Vajon ki küldte őt, hogy megkeresse Fanshawe-et?

Amikor Hillsythe eltűnt a bányában, Katherine gyorsabb lépések hangjára lett figyelmes. Egy kisfiú rohant felé a konyha irányából. A nő barátságos mosollyal üdvözölte.

– Diccon. – Amikor a kisfiú megállt előtte, szőke haját gyengéden elsimította a homlokából. – Most indulsz?

– Igen. – Diccon a magasba emelte a nála lévő kosarat. – És napnyugta előtt visszaérek.

Katherine észrevette a fiú arcán átsuhanó árnyékot.

– Tudom. Na, akkor menj!

A kisfiú egy utolsó, tovatűnő mosollyal a tábor kapujához rohant. Diccon még csak hétéves volt, de elég magas növésű. Freetown szegénynegyedéből hozta Dubois egy csapatnyi gyerekkel együtt. De Diccon nem bírta a bánya porát. Szörnyű köhögőrohamai voltak, és egyre jobban lefogyott. Egészségi állapota egyre csak romlott.

Amikor Dubois erre azt mondta, megöleti a fiút, hiszen nem más, csak haszontalan kolonc, Katherine elmagyarázta neki, hogy Diccon igenis hasznos, csak épp a bányában nem tud dolgozni. Javasolta neki, hogy a fiú gondoskodjon arról, hogy a foglyok, gyermekek és a felnőttek is több gyümölcsöt egyenek. Így a legjobb teljesítményt nyújthatják, és nem lesznek betegek. Elmondta neki, hogy a környező dzsungelben rengeteg gyümölcs terem. Ezeket Diccon begyűjthetné. Így Dubois kiosztotta a feladatot a fiúnak: mindennap friss gyümölcsöt kell hoznia. Napnyugta előtt pedig érjen vissza.

Dubois mélyen Diccon szemébe nézett, és közölte vele, hogy a legjobb barátait fogja megölni, ha nem ér vissza időben.

A fiú szeretett kószálni a dzsungelben, és ügyesen megtalálta a gyümölcsöket, bogyókat és diókat. De folyamatosan aggódott amiatt, hogy valami megakadályozza abban, hogy időben visszaérjen, és így ő lesz a felelős a barátai haláláért.

Dubois-nak kedvére volt, hogy egy ilyen könnyen befolyásolható kisfiút fölöslegesen fenyegethetett. Diccon okos fiú volt, így senki sem gondolta volna, hogy szökni próbálna. Hiszen hová is menne? Ha nem jönne vissza, meghalna a dzsungelben.

Harriet Diccon keskeny kis hátát figyelte.

– Mit nem adnék érte, ha csak egy napot is eltölthetnék kint, a dzsungelben – sóhajtotta.

Katherine gondolkodott, majd felvonta a szemöldökét.

– Megkérdezhetem Dubois-t...

Harriet ránézett.

– Szerinted van rá esély, hogy beleegyeznek?

– Elképzelhető, ha megfelelő módon fogalmazom meg a kérést. – Katherine tartott egy kis szünetet, mielőtt folytatta. – Észrevettem, hogy nagyon szereti azokat a nagy diókat, amiket Diccon hoz néha. Mindet megtartja magának.

A két nő visszasétált a tisztítóbarakkhoz. Ideje volt folytatni a munkát. Ahogy odaértek a bejáratnál, Katherine döntött.

– Miért is ne kérdezhetném meg? Javasolni fogom neki, hogy Diccont mindennap elkísérhesse valamelyikünk a dzsungelbe, és ezért cserébe naponta fél órával tovább dolgozunk, hogy behozzuk a lemaradást.

Harriet arca felderült.

– Ez nagyon jól hangzik. És Dubois tudja, hogy egyikünk sem olyan buta, hogy szökéssel próbálkozzon.

Katherine vágott egy grimaszt, kinyitotta az ajtót, és belépett. Harriet követte. Helyet foglaltak a terem közepén álló hosszú, magasított asztal mellett, a zsámolyukon.

Mary Wilson felemelte tekintetét a kódarabról, amelyről épp óvatosan leütögte az ércet. Katherine-re és Harrietre mosolygott, aztán újra a munkának szentelte a figyelmét. A tisztítóbarakkban összesen hat nő dolgozott, most mindannyian ott voltak. Megesküdtek egymásnak, hogy összetartanak és segítik egymást. Katherine volt az, aki a legmagabiztosabban és leghatározottabban beszélt Dubois-val, a többiek pedig erősítették őt. A nők teljesen különböző származásúak voltak. Katherine nevelőnő, Harriet jó családból származó lány, aki Dixont követte Freetownba, és állást keresett a városban. Mary eladónő volt, és résztulajdonos egy üzletben. Ellen Mackenzie is azért érkezett a városba, mert jó állást akart találni. Annie Mellows és Gemma Halliday pedig gyakorlott varrónők voltak, a szegénynegyedből származtak. Ők már teljesen összeszoktak, és kedvelték egymást.

Bíztak egymásban.

Nem sokkal azelőtt, hogy Harriet és Katherine sétálni indultak, bejött egy őr a barakkba. Még mindig ott volt, unottan támaszkodott az egyik falnál, és lustán figyelte őket.

Most megmozdult. Azt, hogy milyen nemzetiségű volt, nem lehetett tudni.

– Később visszajövök, hölgyek. – Aztán az ajtóhoz ment, és távozott.

A hat nő felnézett. Miután feszülten hallgatóztak egy pillanatig, Katherine Mary felé bólintott. Ő felállt, az ajtóhoz ment, óvatosan, résnyire kinyitotta, hogy kikémleljen.

Mosoly bujkált a hangjában, amikor így szólt:

– A szálláshelyek felé sétál. – Sosem tudhatták, mikor jön egy őr, hogy felügyeljen rájuk – és egyikben sem bíztak, hogy ha kimegy, tényleg elmegy-e, és nem marad ott hallgatózni, hogy esetleg megtudjon valamit, amit érdemes Dubois-nak továbbadni. Miután Mary becsukta az ajtót, visszament a zsámolyához, és lehuppant rá. Katherine-re nézett: – Van valami újdonság?

– Úgy döntöttem, megkérdezem Dubois-t, hogy egyikünk – lehet mindennap valaki más – elkísérheti-e Diccont a dzsungelbe a napi beszerzőkörútjára. Csak hogy valami mást is lássunk.

– Ó! – mosolygott Gemma. – Ez jól hangzik.

A következő pillanatban már arról beszélgettek, hogyan lehetne Dubois-nak ezt a javaslatot a lehető legügyesebben előadni. Katherine lopva Harrietre pillantott. De ahogy ő, úgy Harriet sem akarta szóba hozni a második vájat megnyitását.

Erre lesz még elég idő a későbbiekben. Először meg akarták várni, hogy ezt az információt a vezetőik közöljék velük.

Charles Babington a Government Wharf kopott fadeszkáin állt. Egy rakás pamutbála árnyékából, amiket épp egy másik hajóról pakoltak le, figyelte, ahogyan a Macaluey és Babington Kereskedelmi

Társaság ellenőre, amelynek fiatal társtulajdonosa ő volt, a kikötő vámtisztjével együtt a Holland Hercegnő fedélzeti nyílásába néznek. Ez a kereskedelmi hajó épp úton volt Amszterdam felé.

Türelmetlenség és kétségbeesés hajtotta előre. Választottja, Mary Wilson már hetekkel ezelőtt eltűnt, és úgy látta, semmit sem tehet. Robert Frobisher reményt adott neki, de nagyon sietős volt az útja, ahogy korábban testvérének, Declannak is, és már biztosan vissza is tért Angliába. Hogy Robert küldetése sikeres volt-e – amely lehetőleg azzal ért véget, hogy megtalálta Maryt, és elvitte magához, vagy a nagybátyjához visszavitte –, azt Charles nem tudta. Nincs más hátra, írnia kell Frobishernek, ha többet akar tudni.

Mindenesetre fogalma sem volt arról, hol élnek a testvérek. Ha Londonba, a Reedereihez vagy Aberdeenbe küldi a levelet, valószínűleg eléri valamikor Robertet. Talán.

Charles mégis jelentkezett önként, hogy ő is megtegye, ami tőle telik. Egy hajó karakterében sem hagyhatja el gyémánt Freetownt. Arany sem. Ő és Frobisher gyémántra tippeltek. Jogában állt bármelyik hajó karakterét átkutatni, amelyek Angliába vagy a közelében lévő kikötőkbe indultak. Amszterdam is ilyen, az a kikötő már régóta a gyémánt-világkereskedelem központja volt. Tehát a Holland Hercegnőt és más hasonló kereskedelmi hajókat, amik Amszterdam vagy Rotterdam irányába vitorláztak, egy csapat ellenőr vizsgálta át.

Charlesnak nem volt muszáj ott lennie. Pontosabban szólva, semmi dolga nem volt a felülvizsgálatokkal. Csak a tehetetlenség, amely minden ébren töltött pillanatában vele volt, az űzte a kikötőbe – arra az esetre, ha a keresőcsapat nyers gyémántokat rejtő titkos raktárra bukkanna.

A kapitány erős testfelépítésű férfi volt, inkább angolnak tűnt, mintsem hollandnak. A nyitott fedélzeti ajtónál állt, karját keresztbe fonva a mellkasán. Nem vette le a szemét az ellenőrökről, de mintha megérezte volna Charles pillantását, ránézett.

Miután egy pillanatig vizsgálhatta, leeresztette a karját, beszélt az ellenőrrel és a mólóhoz ment. Leugrott a rakpartra, és Charleshoz lépett.

Charles lezserül álldogált tovább a pamutbálák árnyékában.

– Babington, jól mondom? – kérdezte most a kapitány.

Charles bólintott.

– Ezzel maga előnyben van... Én nem emlékszem, hogy valamikor bemutatkoztunk volna egymásnak.

A kapitány vigyorgott.

– Annak a hajónak a kapitánya vagyok, amit épp feltart. – A fedélzeten folyó lázas nyüzsgést figyelte, majd tekintetével végigpásztázta a kikötőt. – Így nem biztos, hogy időben ki tudok futni. – Újra Charlesra nézett. – Szóval, mire jó ez a keresgélés?

Charles kissé elmosolyodott. Unottan viszonzta a férfi pillantását.

– Csak rutin. Macauley néha a fejébe veszi, és akkor nincs mit tenni. Ki kell jönnünk, és elkapni a fickókat, akikről gyanítja, hogy semmibe veszik az engedélyünket. – Csak a Macaulay és Babington volt jogosult rá, hogy Freetownból Angliába árut szállítson.

A kapitány horkantott.

– Átkozottul bosszantó, az az igazság. – A hajójára pillantott.

Charles követte a férfi tekintetét, és látta, hogy az ellenőrök és a vámtisztek a mólóra lépnek. A vámszedő követte őket.

– Végre! – A kapitány Charlesra nézett. – Engedélyével, én akkor most útra kelek.

Charles elfojtott egy grimaszt, és bólintott.

– Szép időt és jó szelet!

A kapitány gúnyosan tisztelgett, és visszasétált a hajójára.

Charles utánanézett, és már nem először tépelődött azon, mióta az engedélyt megkapták, hogy vajon helyesek voltak-e Frobisher információi. Hogy tényleg volt-e illegális gyémántbánya, és ha igen, nem teljesen máshol-e, mint sejtették. Akkor viszont a drágaköveket nem Freetownból szállítják el. Az eddigi kereséseknél még egy kis adag csempészárut sem találtak.

A fedélzeten a kapitány parancsokat üvöltött. Matrózok ugrottak a rakpart falára, és eloldozták a köteleket. Charles látta, ahogy a legénység egyik tagja a kapitányhoz lép. Egyébként nem volt

semmi különös látnivaló. Charles elrugaszkodott a pamutbáláktól, amiknek eddig támaszkodott és felegyenesedett. A kopott hajópadlóra bámult, anélkül, hogy látta volna. Ehelyett Mary arcát idézte fel maga előtt. Gondolataiba merülve követte a rakpartról az ellenőrt, és visszament az irodájába.

A Holland Hercegnő fedélzetén lázas készülődés folyt, hogy vitorlát bonthassanak. A kapitány egy pillantást vetett a vállalai fölött Babingtonra. Látta, ahogy a férfi elhagyja a rakpartot, majd egy horkantással megfordult.

Az első tisztje odalépett hozzá.

– Szóval, mi volt ez? Van valami, ami miatt aggódnunk kellene?

A kapitány habozott kicsit, majd így szólt:

– Babington szerint ez csak rutinművelet volt, de nem tudom, higgyek-e neki. Inkább nem, ha ő is itt van, hogy figyeljen.

A tiszt lábujjhegyen billegett ide-oda.

– Maga szerint tudnak valamit?

– Nem. Ha tudna a dolgról, nagy bajban lennénk. – A kapitány körbenézett, de nem volt ott senki, aki figyelné őket. – Nem lenne nehéz egy egyárbócost utánunk küldeni, hogy szemmel tartson minket, mégsem hinném, hogy megteszi. De figyeljetelek oda, arra az esetre, hogy...

– Persze, így lesz. – Az első tiszt gondolkodott kicsit, majd rákérdezett: – Akkor ennek ellenére felvesszük az árut a hajóra?

– Persze. Elhagyjuk a kikötőt, és az északi part mentén hajózunk. Pár órát várunk, amíg az árapály változik, és megbizonyosodunk arról, hogy senki sem figyel minket. Aztán az öbölbe vitorlázunk.

Az első tiszt bólintott, és megvakarta hosszú orrát.

– Mindig gondolkodtam azon, vajon miért szervezték meg úgy, hogy az árut útközben vesszük fel, főként, mert így vissza is kell fordulnunk, hogy ezt megtehessek. – A tiszt vigyorgott. – Azt hiszem, most már értem.

A kapitány a kormánykerékhez ment. Néhány perccel később a Holland Hercegnő felvonta a horgonyt, és elhagyta Freetown kikötőjét.